

העבודות אינן נוצרות לפי תכנית חיבור אורגני של יסודותיהן, או מתוך כוונה לפתח איזה רעיון רציונלי, להיפך, הנסיבות ולפעמים המקרה נותנים לי את הרעיון, כך שתהליך העבודה כולל חיפוש אינפורמציה הנחוצה לפענוח שדרים, סידור הדימויים, המושגים וארגון הבלבול המחשבת, זכרונות והצורך להתייחס לנסיבות החיים. הנושא של העבודה הוא תבנית מופשטת של מערכת רגשית ושכלית אם כי העבודה מתבצעת תוך שימוש באמיתות קיימות שמציגות נורמות איזכור. אני זהיר בפרשנות, נשאר בתחום הנייטרלי, כי אני חושב שהאמנות היא שטח המשחק וההשערות, יהיה זה פאטתי ויורני להציג את מחשבותי ורגשותי כאילו הם מכילים איזה מסר מוחלט. אבל גם אני כמו הקדמונים נשלט על-ידי ניגודים שבין אידיאה למציאות, קיום ומוות, נפש וחומר, ומנסה להביאם מידי פעם לאיזה שהיא הרמוניה. המקודש והחילוני, השלם והחצוי, הקונפליקט בין המצוי לרצוי, הנדידה אחרי חיפוש המשמעות ואובדן המשמעות, בין החיים, האהבה, האמנות והארץ המובטחת. בתהליך העבודה אני בונה את הרעיון בשלושה שלבים: שלב הרשימות והרישומים. שלב עיצוב האובייקטים הדו והתלת מימדיים, כחוליות עצמאיות. שלב תפיסת המכלול, בו היסודות השונים משתקפים ומפרשים זה את זה. עקרון מיקום העבודות אצלי הוא טיפול בחלל כעולם סגור, המבליט את האחדות המושגית של המכלול ואת רבגוניותו, כשאני שואף לסידורן כישויות אוטונומיות, השונות למראית עין. לגבי החומרים, הם בעיקר אמצעי מתאים פחות או יותר לנסיון הגשמת התהליך הרוחני - שכלי. אופיים המנוגד אינו תוצאה של שיקול אסתטי גרידא, מאחר והחמרים שואפים להתייחס לקונפליקטים אחרים.

(מתוך דברים שנאמרו ע"י מריו שגב)